

Դանիելի գիրքը — հարյուր յոթանասունհինգերորդը

Փառավորված Քրիստոսը. մարգարեական գուգահեռներ Դանիելում և
Հայտնության մեջ

Jeff Pippenger
2024-04-05

Դանիելի տասներորդ գլխում Քրիստոսի տեսիլքը նույն այն տեսիլքն է, որ Հովհաննեսը տեսավ Հայտնության գրքում: Դա «մարահ» տեսիլքն էր, որը Քրիստոսի հայտնության «մարեհ» տեսիլքի իզական արտահայտությունն է: «Մարեհ»-ը քսաներեք հարյուր տարիների տեսիլքն է, և դրա հիմնական նշանակությունը «հայտնություն» է: Քրիստոսի «հայտնությունը», որ տրվեց թե՛ Դանիելին, թե՛ Հովհաննեսին, երկուսն էլ փառավորված Քրիստոսի տեսիլքներ էին:

Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես գտնվում էի մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին, այնժամ բարձրացրի իմ աչքերը և նայեցի, և ահա՝ մի մարդ՝ կտավե հանդերձներով զգեստավորված, որի մեջքը գոտևորված էր Ուփազի մաքուր ոսկով. նրա մարմինն էլ ոսկեքարի պես էր, և նրա երեսը՝ ինչպես կայծակի երևոյթը, և նրա աչքերը՝ ինչպես կրակի ճրագներ, և նրա բազուկներն ու նրա ոտքերը՝ ինչպես ոդորկված պղնձի փայլը, և նրա խոսքերի ձայնը՝ ինչպես բազմության ձայնը: Դանիել 10:4-6.

«mareh» բառը, որ նշանակում է «տեսք», այս հատվածում թարգմանված է որպես «կայծակի տեսքը»: Այդ բառը տասներորդ գլխում գործածված է չորս անգամ, որոնցից երկու անգամ թարգմանված է որպես «տեսիլք», և երկու անգամ՝ որպես «տեսք»: Այն իր իզական ձևով գործածված է ևս երեք անգամ: «Marah» բառը «տեսք» տեսիլքի իզական արտահայտությունն է: Այն սահմանվում է որպես «հայելի» և «պատճառական» մակբայ է, որ իր տեսնվելիս որևէ բան է պատահեցնում:

Պատճառական մակբայը ծագում է այնպիսի ածականից, որը որևէ բան պատահել է տալիս կամ որևէ ազդեցություն է առաջ բերում: Լեզվի և քերականության մեջ այն հաճախ վերաբերում է բայերին կամ կառուցվածքներին, որոնք արտահայտում են այն գաղափարը, որ որևէ մեկը կամ որևէ բան պատճառ է լինում, որ մեկ ուրիշը կատարի գործողություն կամ ապրի որոշակի վիճակ:

Օրինակ՝ «Նա նրան ծիծաղեցրեց» նախադասության մեջ «ծիծաղեցրեց» բայը պատճառական է, որովհետև այն ցույց է տալիս, որ ենթական (նա) պատճառ դարձավ, որ լրացումը (նրան) կատարի գործողությունը (ծիծաղելը):

«Ես իմ մեքենան նորոգել տվեցի»: (Այս նախադասության մեջ ենթական՝ «ես»-ը, պատճառ դարձավ, որ մեկ ուրիշը կատարի մեքենան նորոգելու գործողությունը:)

«Նա իր ուսանողներին ստիպեց քննությանը պատրաստվել»: (Այստեղ «նա» ենթական իր ուսանողներին պատճառ դարձավ, որ նրանք ներգրավվեն քննությանը պատրաստվելու գործողության մեջ:)

«Նա իր մազերը կտրեց տվեց»: (Այս դեպքում ենթական՝ «Նա»-ն, մեկ ուրիշին պատճառ դարձավ իր մազերը կտրելու գործողությունը կատարելու համար:)

«Ընկերությունը շենքը նորոգել տվեց»: (Այս նախադասության մեջ ընկերությունը պատճառ եղավ, որ մեկ ուրիշը իրականացնի շենքի նորոգման գործողությունը:)

«Մենք երեխաներին կներգրավենք տնային գործերում օգնելու համար»: (Այստեղ «Մենք» ենթական նախատեսում է պատճառ դառնալ, որ երեխաները մասնակցեն տնային գործերում օգնելու գործողությանը:) Այս օրինակներից յուրաքանչյուրում պատճառական բայերը (had, made, got, get) ցույց են տալիս, որ ենթական պատճառ է դառնում, որպեսզի մեկ ուրիշը կատարի գլխավոր բայով (repaired, study, cut, renovated, help) արտահայտված գործողությունը:

Արտաքնի «mareh» տեսիլքը, երբ արտահայտվում է իզական սեռի «marah» ձևով և սահմանվում է որպես «հայելի», ցույց է տալիս, որ փառավորված Քրիստոսի տեսիլքը վերարտադրվում է նրանց մեջ, ովքեր դիտում են այդ տեսիլքը: Երբ Դանիելը տեսավ Քրիստոսի «արտաքինը»՝ ինչպես կայծակ, մարդկանց մի դաս սարսափով փախավ, սակայն Դանիելի համար այն իր մեջ հրաշագործ փոփոխություն առաջացրեց:

Եվ ես՝ Դանիելս, միայն ես տեսա տեսիլքը, որովհետև ինձ հետ եղող մարդիկ չտեսան այդ տեսիլքը. բայց մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ նրանք փախան՝ թաքնվելու: Ուստի ես մենակ մնացի և տեսա այս մեծ տեսիլքը, և իմ մեջ ուժ չմնաց, որովհետև իմ վայելչությունը իմ մեջ ապականության վերածվեց, և ես ոչ մի ուժ չպահեցի: Դանիել 10:7, 8.

Ճշմարտությունը ներկայացված է երբայերեն «ճշմարտություն» բառով, որը կազմված է երբայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերից: Քրիստոսի համար առաջին տառն ու վերջին տառը միշտ նույնն են, քանի որ Ալֆան և Օմեգան միշտ ներկայացնում են վախճանը՝ սկզբի հետ միասին: Միջին, այսինքն՝ տասներեքերորդ տառը, ներկայացնում է ապստամբությունը: Դանիելն ասում է. «Ես՝ Դանիելս մենակս տեսա տեսիլքը», բայց այն մարդիկ, որ Դանիելի հետ էին և ապրում էին ապստամբության մեջ, «չտեսան տեսիլքը»: Ուստի Դանիելը «մենակ» «տեսավ մեծ տեսիլքը»: Սկզբում և վերջում Դանիելն էր միայն, որ տեսավ տեսիլքը, իսկ երկրորդ հիշատակումն առիթ տվեց, որ նրանք, ովքեր փախան, հայտնեն իրենց ապստամբությունը: Դանիելը ներկայացնում է Աստծու ժողովրդին վերջին օրերում, որոնք փոխակերպվում են Քրիստոսի պատկերին՝ Նրա պատկերը դիտելու ընթացքի միջոցով: Մենք պետք է նայենք «հայելու» տեսիլքին:

«Մենք պետք է Աստծո ճանաչություն ունենանք՝ կենդանի փորձառությամբ: Եթե շարունակենք Տիրոջը ճանաչել, ապա պիտի իմանանք, որ Նրա ելքերը պատրաստված են ինչպես առավոտը: Քրիստոսը մեզ կոչ է անում լցվելու Աստծո ամբողջ լիությամբ: Այն ժամանակ մենք կարող ենք ճշմարտապես ներկայացնել

քրիստոնեական կրոնի կատարելությունը: «Ով խմի այն ջրից, որ Ես նրան կտամ,— հայտարարում է Փրկիչը,— երբեք չի ծարավի, այլ այն ջուրը, որ Ես նրան կտամ, նրա մեջ կդառնա ջրի աղբյուր, որ բխում է դեպի հավիտենական կյանքը»:

Քրիստոսը ցանկանում է, որ մենք Իր հետ համագործակիցներ լինենք: Երբ մենք դատարկվում ենք ես-ից, Նա մեզ կտա Իր շնորհը՝ ուրիշներին հաղորդելու համար: Երկու ձիթենու ճյուղերը, որոնք երկու ոսկե փողերի միջոցով իրենց միջից թափում են ոսկե յուղը, անշուշտ մաքրված անոթներին կմատակարարեն լույս, մխիթարություն, հույս և սեր նրանց համար, ովքեր կարիքի մեջ են: Մենք պետք է Աստծուն մատուցենք ավելին, քան ընդհատ ծառայություն: Բայց մենք կարող ենք դա անել միայն Հիսուսից սովորելով, փայփայելով Նրա հեգությունն ու սրտի խոնարհությունը: Եկե՛ք մեզ թաքցնենք Աստծո մեջ: Եկե՛ք վստահություն ունենանք Նրա հանդեպ: Եկե՛ք բնակվենք Քրիստոսի մեջ: Այդ ժամանակ մենք բոլորս «բաց երեսով, ինչպես հայելու մեջ դիտելով Տիրոջ փառքը, փոխվում ենք նույն պատկերին՝ փառքից դեպի փառք»,— բնավորությունից դեպի բնավորություն: Աստված քեզից կամ ինձից անհնարին բաներ չի ակնկալում: Նրան դիտելով՝ մենք կարող ենք փոխվել Նրա պատկերին»: Signs of the Times, April 25, 1900.

Դանիելի տասներորդ գլխում և իններորդ գլխում Գաբրիելը Դանիելին տալիս է մարգարեության արտաքին և ներքին տեսիլքների մեկնությունը, և տասներորդ գլխի առաջին համարում Դանիելի առաջին հայտարարությունն այն է, որ նա հասկացողություն ուներ երկու տեսիլքների էլ, որոնք ներկայացված են որպես «բանը» և «տեսիլքը»: Նա այդ հասկացողությունը ստացավ քսանմեկ օրերի ավարտին, որոնց ընթացքում սգի մեջ էր: Այդ քսանմեկ օրերն ավարտվեցին Միքայել հրեշտակապետի գալուստով: Երկու հարյուր քսան թիվը, և քսաներկու թիվը, որը երկու հարյուր քսանի տասանորդը կամ տասանորդ վճարն է, աստվածայնության և մարդկայնության միավորման խորհրդանիշ է, և հենց քսաներկուերորդ օրը Դանիելը փոխակերպվեց Քրիստոսի պատկերին:

Ես համեղ հաց չեի ուտում, միս ու գինի չեի մտնում իմ բերանը, և ամենևին չեի օծում ինձ, մինչև որ լրանային երեք ամբողջ շաբաթներ: Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես գտնվում էի մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին, այնժամ բարձրացրի իմ աչքերը և տեսա. ահա մի մարդ՝ կտավեհանդերձ, որի մեջքը գոտևորված էր Ուփազի մաքուր ոսկով: Դանիել 10:3–5:

Դանիելը ներկայացնում է վերջին օրերի Աստծո ժողովրդին, որ Աստծո մարգարեական Խոսքի միջոցով ճանաչել է, թե իրենք սփռված են, և որոնք ողբում են իրենց սփռված վիճակի համար ու լույս են որոնում: Նրանց սփռված վիճակը Եզեկիելի գրքի երեսունյոթերորդ գլխում պատկերված է որպես մեռած, չոր ոսկորների մի հովիտ: Ոսկորները մեռած են, և նրանք սփռված են, սակայն նույնացվում են որպես Իսրայելի տունը: Վերջին օրերի Իսրայելի տունը հարյուր քառասունչորս հազարն է: Նրանք սփռված են, ճիշտ ինչպես Դանիելը ճանաչեց Երեմիայի և Մովսեսի գրքերից: Եզեկիելում մեռած լինելը ցույց է տալիս, որ նրանք գիտակցում են իրենց վիճակը:

Ապա նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, այս ոսկորները Իսրայելի ամբողջ տունն են. ահա նրանք ասում են. “Մեր ոսկորները չորացել են, և մեր հույսը կորել է. մենք

կտրված ենք մեր բաժիններից»։ Եզեկիել 37:11:

Իսրայելի տունը, որ ոսկորներն են, հոչակում է, թե իրենք «մեր բաժիններից կտրված ենք»։ Նրանք գիտակցել են իրենց ցրված վիճակը։ Վերջին օրերի Իսրայելի տունը մինչև իսկ ամենափոքր մանրամասնությամբ իրականացնում է տասը կույսերի առակը, և Միլլերական պատմության մեջ իրենց բաժիններից կտրված լինելու գիտակցման այս իրականացման պահը նույնացվում է այն ժամանակի հետ, երբ իմաստուն կույսերը հասկացան, որ գտնվում էին ուշացման ժամանակում, և նաև որ ուշացման ժամանակը առակի հատուկ մի ժամանակահատված էր։ Եզեկիելի մեջ նրանք, ովքեր գիտակցում են իրենց ցրված վիճակը, նրանք են, ովքեր առաջին հիասթափությունից հետո ճանաչեցին, որ գտնվում էին ուշացման ժամանակում։

Թե՛ Եզեկիելի ոսկորները, թե՛ տասը կույսերի առակի իմաստունները ներկայացված են Դանիելի սուգով՝ քսանմեկ օրերի ընթացքում։ Քսանմեկ օրերից հետո, քսաներկուերորդ օրը, Միքայելը իջավ, և Դանիելին տրվեց փառավորված Քրիստոսի տեսիլքը, որը Դանիելին փոխակերպեց Քրիստոսի պատկերին։ Իմաստուն կույսերն ու մեռյալ ոսկորները ևս պետք է անցնեն այն փոխակերպության միջով, որ կատարվում է հայելու տեսիլքով։

Դանիելը, Եզեկիելի մեռած ոսկորները և միլլերական պատմության իմաստուն կույսերը բոլորը համընկնում են Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում սպանված երկու վկաների հետ։ Մովսեսն ու Եղիան սպանվեցին, սակայն նրանք պետք է հարություն առնեին երեքուկես խորհրդանշական օրերի ավարտին։ Մովսեսը հարություն առավ Միքայելի կողմից, ինչպես նույնացվում է Հուդայի գրքում։

Սակայն Միքայել հրեշտակապետը, երբ սատանայի հետ վիճում էր Մովսեսի մարմնի մասին, չհամարձակվեց նրա դեմ հայեցողական մեղադրանք հարուցել, այլ ասաց. «Տերը քեզ սաստի»։ Հուդա 1:9:

Դանիելի տասներորդ գլխում Դանիելը ստանում է հայելու տեսիլքը, երբ քսանմեկ օր սուգ անելուց հետո Միքայելը իջնում է։ Մեռյալներին հարություն տվողը Միքայելի ձայնն է։

Որովհետև Տերն ինքը պիտի իջնի երկնքից՝ հրամանատարական աղաղակով, հրեշտակապետի ձայնով և Աստծու փողի հնչյունով, և Քրիստոսով մեռածները նախ պիտի հարություն առնեն։ Ա Թեսաղոնիկեցիներ 4:16:

Դանիել տասներորդ գլուխը մատնանշում է երրորդ հրեշտակի Լաոդիկեական շարժման անցումը դեպի երրորդ հրեշտակի Փիլադելփիական շարժումը։ Այն համընկնում է Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների, Եզեկիել երեսուկյոթերորդ գլխի մեռյալ ոսկորների, տասը կույսերի առակի իմաստուն կույսերի, ինչպես նաև այն առակը կատարած միլլերիտների հետ։ Գաբրիելը տվեց մեծ հայելու տեսիլքի մեկնությունը՝ ավարտին հասցնելով այն մեկնության գործը, որ սկսել էր իններորդ գլխում։ Մեկնությունը իրականացվեց նրանով, որ Գաբրիելը մատնանշեց տասնմեկերորդ գլխում գտնվող մարգարեական պատմությունը, որը, ըստ էության,

շարունակվում է մինչև տասներկուերորդ գլխի առաջին երեք համարները: Ապա տասներկուերորդ գլխի չորրորդ համարում Դանիելին ասվում է կնքել իր գիրքը:

Դանիելի տասներորդ գլխում «տող առ տող» սկզբունքով Դանիելը ներկայացնում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, որոնք նաև ներկայացված են Դանիելի երկրորդ գլխում՝ որպես այն ժողովուրդ, որ ջանադաբար որոնում է (մահվան սպառնալիքի ներքո) հասկանալ արտաքին մարգարեական պատգամը, որ ներկայացված է Նաբուգոդոնոսորի գազանների գաղտնի պատկերով: Նա նաև ձգտում է հասկանալ ներքին մարգարեական պատգամի տեսիլքը, որ ներկայացված է երկու հազար երեք հարյուր օրերով: Տասներորդ գլխի քսանմեկ խորհրդանշական սգո օրերից հետո նա վերջապես ներկայացվում է որպես հասկացող երկու հայտնություններն էլ: Նրա այդ հասկացողությունը կատարվում է, երբ հրեշտակապետը իջնում է, և նա երեք անգամ հպվում է նրան:

Միքայելի հետ նրա փորձառությունը, Միքայելի այն տեսիլքը, որը միայն ինքն է տեսնում, նախապատրաստում է նրան ընդունելու մարգարեության թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին տեսիլքների ամբողջական մեկնությունը: Այդ փորձառությունը ներկայացվում է՝ տող առ տող, չափազանց մանրամասն կերպով, երբ այն համադրվում է Եզեկիել երեսուներորդ գլխի, Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի և Եսայիա վեցերորդ գլխի հետ: Տասնմեկերորդ գլխի այն համարը, որտեղ Գաբրիելը միավորում է երկու տեսիլքները, տասներորդ համարն է, որովհետև այնտեղ հյուսիսի թագավորը առաջ է գնում մինչև ամրոցը, բայց ոչ ավելի: Ամրոցը այդ համարում Եգիպտոսի ազգն է, կամ մայրաքաղաքը, կամ թագավորը, ինչպես Եսայիան է սահմանում յոթերորդ գլխում:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը, և վաթսուներեք տարվա ընթացքում Եփրեմը պիտի կործանվի, այնպես որ այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրեմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռոմելիայի որդին: Եթե չհավատաք, հաստատ չեք հաստատվի: Եսայիա 7:8, 9.

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ խոսքում հյուսիսի թագավորը հասնում է Եգիպտոսի սահմանին, և այդ խոսքը դա սահմանում է որպես Եգիպտոսի («հարավի թագավորի») «ամրոցը»: Կարելի է ցույց տալ, որ տասներորդ խոսքը ներկայացնում է 1989 թվականը, երբ Խորհրդային Միությունը վերացվեց պապականության և նրա փոխանորդ զորքի՝ Միացյալ Նահանգների կողմից: Դա երեք փոխանորդ պատերազմներից առաջինն էր, որոնք ի վերջո երրորդ փոխանորդ պատերազմի ժամանակ (Պանիում) դառնում են Երրորդ համաշխարհային պատերազմ: Երկրորդ փոխանորդ պատերազմը ներկայացված է տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ խոսքերով, և այժմ տեղի է ունենում Ուկրաինայում, որտեղ Ռուսաստանը ներկայացնում է հարավի թագավորին, ճիշտ այնպես, ինչպես Խորհրդային Միությունը ներկայացնում էր հարավի թագավորին 1989 թվականի իր պարտության ժամանակ:

Անցյալում ես գործածել եմ «սառը պատերազմ» արտահայտությունը՝ տարբերակելու այս երեք միջնորդավորված պատերազմները և համաշխարհային պատերազմները: Ուկրաինայում իրականում իսկական պատերազմական գործողություններ են տեղի

ունենում, ուստի դա իրականում սառը պատերազմ չէ, այլ միջնորդավորված պատերազմ է պապականության և նրա դաշնակիցների ու Ռուսաստանի միջև: Սակայն պիտի լինի երրորդ համաշխարհային պատերազմ, որտեղ գրեթե յուրաքանչյուր ազգ պիտի համարվի թիրախ:

«Երանի՛ Աստծո ժողովուրդը գիտակցեք հազարավոր քաղաքների վրա կախված մոտալուտ կործանումը, որոնք այժմ արդեն գրեթե մատնված են կռապաշտության: ...»

«Հանցավորությունը գրեթե հասել է իր սահմանին: Խառնաշփոթությունը լցնում է աշխարհը, և շուտով մեծ սարսափ է գալու մարդկանց վրա: Վախճանը շատ մոտ է: Մենք, որ ճանաչում ենք ճշմարտությունը, պետք է պատրաստվենք այն բանին, որ շուտով պիտի հասնի աշխարհի վրա՝ որպես ճնշող անակնկալ»: Review and Herald, September 10, 1903.

Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում հարավի թագավորը՝ Ռուսաստանը, կհաղթի պապականության փոխանորդ բանակին, որը ներկայացված է նացիստական վարչակարգով, որ դեկավարում է Ուկրաինայի պատերազմական ջանքը և որին աջակցում է պապականության նախորդ փոխանորդ բանակը՝ Միացյալ Նահանգները: Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում պապականության՝ հյուսիսի թագավորի, փոխանորդ բանակը կոմունիստական Ռուսաստանի դեմ Գերմանիայի նացիստական վարչակարգն էր, և այդ փոխանորդ բանակը պարտվեց, ինչպես և մոտ ապագայում կրկին կպարտվի Ուկրաինայում:

Երրորդ փոխանորդ պատերազմը ներկայացված է տասներեքից մինչև տասնհինգերորդ համարներում, և հին պատմության մեջ այն իր կատարումն ունեցավ Պանիումի ճակատամարտով: Երրորդ փոխանորդ պատերազմը պիտի իրականացվի Միացյալ Նահանգների կողմից՝ պապականության փոխանորդ բանակի կողմից, և հյուսիսի թագավորը այդ ճակատամարտում աթեիզմի դեմ պիտի հաղթի, ինչպես հաղթեց առաջին փոխանորդ պատերազմում (սառը պատերազմում): Առաջին և երրորդ փոխանորդ պատերազմներում հյուսիսի թագավորը՝ պապականությունը, հաղթում է հարավի թագավորին (Խորհրդային Միությանը), ապա հաղթում է Միավորված ազգերի կազմակերպությանը: Այդ երկու ճակատամարտերում նրա փոխանորդ բանակը եղել է և դարձյալ պիտի լինի Միացյալ Նահանգները:

Թրամփը վերընտրվելու է որպես ութերորդ նախագահ, այսինքն՝ այն յոթ նախագահներից հետո, որոնք իշխել են Միացյալ Նահանգներում առաջին փոխանորդ պատերազմից (սառը պատերազմից) ի վեր, երբ այն ավարտվեց 1989 թվականին, ինչը երրորդ հրեշտակի բարեփոխչական շարժման համար վախճանի ժամանակն էր: Թրամփը ներկայացնում է երկրի գազանի վրա եղած հանրապետական եղջյուրը, և նա 2020 թվականին մահացու վերք ստացավ «woke» աթեիզմի գազանի ձեռքով՝ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաների՝ փողոցում սպանվելու մարգարեության կատարման մեջ:

Future for America-ն նույնական պատմության ընթացքում ներկայացնում է ճշմարիտ բողոքական եղջյուրը, և 2020 թվականին Future for America-ն մահաբեր վերք ստացավ «woke» աթեիզմի գազանի ձեռքով: 2023 թվականին, 2001-ից քսաներկու տարի անց, Միքայելը իջավ՝ սկսելու Եզեկիելի, Հովհաննեսի, Դանիելի և Եսայու կողմից ներկայացված այն ընթացքը, որով հարություն է առնվելու մի հզոր բանակ, որ շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պիտի բարձրացվի իբրև դրոշ:

1856 թվականին Ֆիլադելֆիական միլլերական շարժումը անցավ Լաոդիկեական միլլերական շարժման, և հենց այնտեղ ու այնժամ մերժեց «յոթ ժամանակների» մասին ավելացած գիտելիքը, ապա 1863 թվականին լիովին ավարտուն դարձրեց իր ապստամբությունը: Միլլերականները անցան վեցերորդ եկեղեցով՝ Ֆիլադելֆիայով ներկայացված վիճակից, դեպի յոթերորդ եկեղեցու փորձառությունը, և այդ շրջադարձային կետը համընկնում է 2023 թվականի պատմության հետ, երբ Future for America-ի Լաոդիկեական շարժումը յոթերորդ եկեղեցու փորձառությունից անցնում է հետ՝ դեպի վեցերորդ եկեղեցու՝ Ֆիլադելֆիայի փորձառությունը: Այս մարգարեական կիրառության մեջ ճշմարիտ բողոքական եղջյուրը, ինչպես նաև հանրապետական եղջյուրը, դառնում է ութերորդը, որ յոթից էր:

Ուկրաինական պատերազմի՝ երկրորդ պատվիրակված պատերազմը լինելու ճանաչման բանալին տասներորդ և յոթերորդ համարների «ամրոցն» է: Յոթերորդ համարում, որը ներկայացնում էր 1798 թվականին պապականության մահացու վերքը ստանալը, հարավի թագավորը մտավ հյուսիսի թագավորի «ամրոցը», և դա կատարվեց, երբ Նապոլեոնի զենեքավազ մտավ Վատիկան և պապին գերեվարեց: Հարավի թագավորը մտել էր ամրոցը: Տասներորդ համարում հյուսիսի թագավորը, որ ներկայացնում է պապականությունը և նրա պատվիրակ բանակը՝ Միացյալ Նահանգները, ավերիչ կերպով վերացրեց Խորհրդային Միության կառուցվածքը, սակայն «ամրոցը» կանգուն մնաց: «Ամրոցը» գլուխն էր, մայրաքաղաքը՝ դա Ռուսաստանն էր:

Սակայն «գլուխը», կամ ամրոցը, կարող է հաստատվել միայն երկու կամ երեք վկաների հիման վրա՝ գործադրելով Եսայիա յոթերորդ գլուխը, յոթերորդ և ութերորդ համարները: Եսայիա յոթ, ութերորդ և իններորդ համարները հիմնական հոման կետն էին Հիբրամ Էդսոնի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ հողվածաշարի համար, որոնք հրատարակվեցին 1856 թվականին: Այն երկու համարները, որոնք հաստատում են, որ Ռուսաստանն այն ամրոցն է, որը գերակշռում է ընթացիկ ուկրաինական պատերազմում, նաև այն նույն երկու համարներն են, որոնք հաստատում են Իսրայելի հյուսիսային և հարավային թագավորությունների դեմ ուղղված երկու «յոթ ժամանակների» սկզբնակետը: Տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարը նույնականացնում է արտաքին տեսիլքը, որը, ինչպես ուսուցանում է Քույր Ուայթը, հիմնված է թագավորությունների վերելքի և անկման վրա:

«Դանիելի և Հայտնության գրքերում պարզորոշ ներկայացված ազգերի վերելքից ու անկումից մենք պետք է սորվենք, թե որքան անարժեք է սոսկ արտաքին և աշխարհիկ փառքը: Բաբելոնը՝ իր ամբողջ գործությամբ և շքեղությամբ, որի նմանը մեր աշխարհն այլևս երբեք չի տեսել,—գործություն և շքեղություն, որ այն օրերի

մարդկանց այնքան հաստատուն և տևական էին թվում,—որքան լիովին է անցել-գնացել: «Ինչպես խոտի ծաղիկը», նա կորստյան մատնվեց: Հակոբոս 1:10: Այսպես կորստյան մատնվեց նաև Մարա-Պարսկական թագավորությունը, ինչպես նաև Հունաստանի և Հռոմի թագավորությունները: Եվ այսպես է կորչում ամեն ինչ, ինչ իր հիմքում Աստված չունի: Միայն այն, ինչ կապված է Նրա նպատակի հետ և արտահայտում է Նրա բնավորությունը, կարող է հարատևել: Նրա սկզբունքներն են միակ հաստատուն բաները, որ գիտի մեր աշխարհը»: Prophets and Kings, 548.

Երեք պատվիրակ պատերազմները «պարզ կերպով ներկայացված են Դանիելի և Հայտնության գրքերում», և այս ճշմարտության բանալին Դանիել տասնմեկի տասներորդ խոսքի «ամրոցն» է: Սակայն տասներորդ խոսքը վերաբերում է նաև ներքին տեսիլքին, որովհետև երկու «յոթ ժամանակների» մեկնակետը նույնպես նույնականացված է Եսայի յոթերորդ գլխի ութերորդ և իններորդ խոսքերում: Արտաքինը և ներքինը չեն կարող բաժանվել, և երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների երկու ժամանակաշրջաններն էլ Եզեկիելի երկու փայտերն են, որոնք, երբ միացվում են իրար, ներկայացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրումը, որը Աստվածության և մարդկության միավորումն է:

Դանիելի փորձառությունը պատճառական «մարահ» տեսիլքի հետ ներկայացնում է այն մարգարեական գիծը, որտեղ Միքայելը իջնում է և հարություն է տալիս Իր վերջին օրերի ժողովրդին: Այդ հարությունը ներկայացնում է այն քայլերը, որ Քրիստոս իրականացնում է՝ Իր Աստվածությունը միավորելու Իր վերջին օրերի ժողովրդի մարդկայնության հետ: Սա կատարվում է Աստվածային մտքի և մարդկային մտքի միավորմամբ, որպեսզի նրանք մեկ միտք ունենան, և դա կատարվում է գահասարահում՝ Ամենասուրբ Տեղում, որն այն «ամրոցն» է, որը Քույր Ուայթը նույնացնում է հոգու «միջնաբերդի» (ամրոցի) հետ:

Գահասենյակում Աստծու վերջին օրերի ժողովուրդը ստանում է Քրիստոսի միտքը, ապա նստեցվում է Քրիստոսի հետ երկնային վայրերում: Այն երկնային վայրը, որտեղ նստած է Քրիստոսը, ամրոցն է, կամ տաճարի գլուխը: Մարմնական տաճարն ունի ստորին բնություն, որը մարմինն է, կամ մարմինը: Այն նաև ունի վերին բնություն, որը միտքն է: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարում այն բանալին, որը նշանավորում է արտաքին տեսիլքի ամրոցը, նաև նշանավորում է ներքին տեսիլքի ամրոցը, և այդպիսով նույնականացնում է այն պատմությունը, որտեղ Հանրապետականության և Բողոքականության եղջյուրները անցում են կատարում դեպի գազանի պատկերը (Հանրապետականություն) կամ Աստծու պատկերը (ճշմարիտ Բողոքականություն): Այնուհետև երկու եղջյուրներն էլ դառնում են այն ութերորդը, որը յոթից է:

Այդժամ բողոքականության ճշմարիտ եղջյուրը Ֆիլադելֆիական եղջյուրն է, որ Եզեկիելի հզոր բանակն է և Եսայիայի դրոշը, որ բարձրացվում է գազանի պատկերի դեմ մղվող պատերազմում՝ նախ Միացյալ Նահանգներում, ապա՝ աշխարհում: Դանիել տասնմեկերորդ գլուխ, տասներորդ համարը, նույնացնում է սրբազան պատմության այն կետը, երբ սկսվում է փայտերի միացումը: Ուկրաինական պատերազմը սկսվեց

2014 թվականին, սակայն միայն 2022 թվականին Ռուսաստանը սկսեց ներխուժել Ուկրաինա: 2023 թվականին՝ 2001-ից քսաներկու տարի անց, Միքայելը սկսեց Իր գործը՝ հարություն տալու նրանց, ովքեր 2020 թվականին տասը կույսերի առակի կատարման մեջ կրել էին իրենց առաջին հիասթափությունը: Նա նախ բարձրացրեց մի «ձայն», որն այժմ աղաղակում է անապատում: 2023 թվականի հուլիսին այդ ձայնը սկսեց աղաղակել, և դա նույն ձայնն էր, որ բարձրացվել էր երրորդ հրեշտակի բարեփոխչական շարժման սկզբում՝ 1989 թվականին, որովհետև Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով:

Անապատում աղաղակող «ձայնը» սկսեց հնչել՝ ներկայացնելով Հայտնության առաջին գլուխը, որտեղ Աստվածության և մարդկության միավորումը ներկայացված է որպես Հիսուս Քրիստոսի Հայտնություն՝ մի հայտնություն, որ բացվում է անմիջապես նախքան փորձաշրջանի փակվելը: Դանիելը այդ հայտնությունը վերապրեց տասներորդ գլխում՝ «պատճառական» տեսիլքով: Աստվածության և մարդկության միավորումը Հայտնության առաջին համարներում, առաջին հիշատակության կանոնի հիման վրա, ներկայացնում է ամենակարևոր ճշմարտությունը: Աստվածության և մարդկության միավորումը, որը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն է, կատարվում է Աստծո Խոսքով: Այդ Խոսքը Հորից տրվում է Որդուն, Ով այն տալիս է Իր հրեշտակին, որն այնուհետև պատգամը տալիս է մարդկային ներկայացուցչի: Առաջին երկու քայլերը ներկայացված են Աստվածությամբ: Այդ երկու քայլերն ունեն այն առանձնահատկությունը, որ Աստվածության երկրորդ քայլը ներկայացնում է այն Աստվածությանը, որ ստեղծեց ամեն բան: Հաջորդ երկու քայլերը ներկայացված են Աստծո արարածներով: Առաջին քայլը անմեղանչ հրեշտակ է, իսկ Աստծո արարչագործության երկրորդ դրսևորումն այն էր, որին տրվել էր իր նմանության համաձայն վերստեղծելու գործությունը: Այդ չորրորդ քայլը, ներկայացնելով մարդկությունը, այնուհետև պետք է վերցնեք պատգամը և ուղարկեք այն եկեղեցիներին, որպեսզի եկեղեցիները «կարդան և լսեն» այնտեղ գրված այն բաները:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ Աստված տվեց նրան՝ իր ծառաներին ցույց տալու այն բաները, որ շուտով պետք է կատարվեն. և նա ուղարկեց ու իր հրեշտակի միջոցով հայտնեց այն իր ծառա Հովհաննեսին, որը վկայեց Աստծո խոսքի, Հիսուս Քրիստոսի վկայության և այն ամենի մասին, ինչ որ տեսավ: Երանելի է նա, ով կարդում է, և նրանք, ովքեր լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այն, ինչ գրված է նրանում, որովհետև ժամանակը մոտ է: Հովհաննեսը՝ Ասիայում եղող յոթ եկեղեցիներին. շնորհք ձեզ և խաղաղություն՝ նրանից, որ կա, և որ էր, և որ գալու է, և նրա աթոռի առաջ եղող յոթ Հոգիներից, և Հիսուս Քրիստոսից, որ հավատարիմ վկան է, մեռելներից անդրանիկ ծնվածը և երկրի թագավորների իշխանը: Նրան, որ սիրեց մեզ և իր իսկ արյունով լվաց մեզ մեր մեղքերից, և մեզ թագավորներ ու քահանաներ դարձրեց Աստծուն և իր Հորը, նրան փառք և իշխանություն հավիտյանս հավիտենից: Ամեն: Ահա, նա գալիս է ամպերով, և ամեն աչք պիտի տեսնի նրան, նաև նրանք, որ խոցեցին նրան. և երկրի բոլոր ազգատոհմերը պիտի ողբան նրա պատճառով: Այո՛, ամեն: «Ես եմ Ալֆան և

Օմեգան, սկիզբը և վախճանը», ասում է Տերը, որ կա, և որ էր, և որ գալու է, Ամենակալը: Ես Հովհաննեսս, որ նաև ձեր եղբայրն եմ և մասնակիցը նեղության, և Հիսուս Քրիստոսի թագավորության ու համբերության, գտնվում էի այն կղզում, որ կոչվում է Պատմոս, Աստծո խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Տիրոջ օրը Հոգու մեջ էի, և իմ հետևից լսեցի մի մեծ ձայն՝ փողի ձայնի պես, որ ասում էր. «Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, առաջինը և վերջինը», և՝ «Ինչ որ տեսնում ես, գրի՛ր գրքում և ուղարկի՛ր Ասիայում եղող յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, Ջմյուռնիա, Պերգամոս, Թյատիրա, Սարդես, Փիլադելֆիա և Լաոդիկիա»: Հայտնություն 1:1–11: